Ч. 61. Середа 17 (30) марта 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтовоі.

Рекламациі незапечатані вільні від оплати почтовоі.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскоі“.

Передплата у Львові в агенциі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциі:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Німці а ческо-німецка акция угодова. — Протестанти проти Єзуітів. — Турецко-болгарска угода. — Росийско-японьска війна.)

Ческі „Narod. Listy“ доносять, що німецкі посли з Чехії з'обовязали ся перед виїздом на великодні феріі не скликувати ніяких зборів і не уміщувати в часописях ніяких статий вимірених против Чехів, щоби не попсовати теперішного настрою, користного для угоди. З того можна вносити, що акция угодова не розбила ся і або тихцем веде ся дальше або розпічне ся знову по сьвятах. При сій нагоді насуває ся мимоволі питанє, що узискають тоті партиі, що підпирають нині ческу обструкцию, скоро межи Чехами а Німцями стане угода і тоді стане верховодити в парляменті більшість, зложена по всій імовірности з Німців, Чехів і Поляків?

В Берлині відбули ся оногди збори евангелицкого союза і запротестували против знесеня §. 2 закона о Єзуітах. В зборах взяло участь звиш 1500 людий а між ними богато осіб з кругів протестантского духовеньства і професорів університету. Головну бесіду виголосив професор Тіммель з Єни, котрий виступив дуже остро против німецкого канцлера ґр. Більова і висказав надію, що також і в Німеччині настане тепер змаганє до розлуки з Римом. Збори ухвалили остаточно резолюцию висказуючу жаль і обуренє з причини знесеня §. 2 закона против Єзуітів.

Турецко-болгарска угода, котру довів щасливо до кінця Начович, а котра вже вповні готова до ратифікациі, містить в собі слідуючі постанови: 1) Порта дає повну амнестию всім скомпромітованим в торічній ворохобни Болгарам, з виімкою лиш тих, що брали участь в динамітових замахах. — 2) Порта з'обовязує ся позволити вернути до вітчини всім втікачам болгарских і дати ім поміч з фондів державних. — 3) Порта усуне всі перешкоди стоячі на перепоні свободі торговлі. — Болгария зі своєі сторони обовязує ся: 1) Не терпіти на своій териториі ніякоі македоньскоі орґанізациі або пропаґанди. — 2) Недопустити, щоби в князівстві творили ся збройні віддїли і переступали границю або перепачковували зброю, муніцию, материяли вибухові і т. п. — Тоту угоду треба уважати за доповненє мірцштеґскоі проґрами.

З послідних вістий, які наспіли з поля росийско-японьскоі війни, можна вносити, що початок акциі воєнноі вже дуже близький. Ґенерал Куропаткін станув вже в Харбіні і обняв головну команду сухопутноі армії. Урядники хіньскоі зелізниці вручили єму сьвяту ікону, а рада громадска адресу і 14.000 рублів до єго розпорядимости. Куропаткін застав вже на місци таку силу войска, що може сьміло розпочинати кампанію. Під єго командою стоїть 142.000 піхоти; 154 сотень кавалериі або 22.330 шабель; 84 батерий польноі артилериі з 660 пушками (сила сего оружия не знана докладно і длятого можна припускати також, що найменше 69 батерий з 540 пушками), або загалом **181.805 мужа і 540 до 660 пушок.**

Яка єсть сила Японців, годі знати, бо они уміли дуже зручно удержати в тайні розміщенє свого войска в Кореі, але то єсть річ певна, що іх вимарш на поле війни дуже значно опізнив ся; они в тім грубо перечислили ся і длятого мимо хвилевоі переваги на мори знаходять ся в гіршім положеню, як того можна було сподівати ся. Що Хінці то не Росия, а Японці, видко, на то не дуже зважали. О скілько звістно, стоїть 60.000 Японців коло Ґензана, а нехай друге тільки стоїть коло Пен-яну, то все-таки то ще за слаба сила, щоби форсувати перехід через Ялю, де іх може стрітити переважна сила Росиян. До того ще японьска кавалерия так слаба, що єі майже не можна брати в рахубу. Здає ся також, що Японці чекали з перевозом третої армії аж догіднійшоі пори, щоби єі можна де висадити на беріг в Манджуриі, але й з тим они мабуть перечислили ся

---

34)

Сліди їздця.

(Повість з анґлійского).

(Дальше).

Хора зупинила ся і упала на подушки. Гіркий усьміх появив ся на єі устах при згадці на ті давні часи.

— Моій пані й не при голові було, що і я маю кров і тіло, як она, що й я могла мати серце і може була так нерозумна, щоби єго там умістити, де не повинна була. Але остаточно всьо ішло до гіршого; вскорі они обоє не вдоволяли ся тим, аби бачити ся два, три рази на тиждень; мусіли крім того писати до себе листи. Листи вкладало ся в дупло одного дуба в тенґлійскім лісі — далеко від стежки і від доріг, куди гонено худобу і я мусіла іх звідтам вибирати і заносити. Знаю тепер так само як і тоді знала, що було зле; але она запопадала ся коло мене, підкуплювала мене грішми і пестощами і чула ся такою нещасливою, коли я відмавляла ій услуги, що я не уміла оперти ся. Почало ся безнастанне біганє там і назад і так річ видала ся.

— Як то стало ся?

— Льокай сер Еверарда мусів мене підглянути і викрити, що я часто ходила до ліса Тенґлі. Він хотів мене при тім проводити, але я відмовила. То обидило єго і він став злобним. Від того часу не розмовляли ми з собою. Може гадав, що я маю якого любка, що ходжу до ліса, аби з ним стрічати ся. Мені здає ся, що він мусів щось подібного сказати свому панови і що я не відповідаю на становище у леді Андініян. І коли я одного дня вийшла, аби взяти з дупла лист пана Блека, пустив ся сер Еверард за мною на кони. Я бачила єго з далека, що іде за мною, але не гадала, що він підглядає мене і не причувала ніякоі небезпечности. Можете собі уявити, що мені діяло ся, коли я взявши лист відвернула ся і побачила, що до мене під'їздить спокійно і тихо поміж дерева по зарослій мохом земли сер Еверард. Він так нагле появив ся передо мною, що я тихо скрикнула і не мала тілько притомности, аби лист сховати.

— Який то лист? — спитав він.

А я щось вибовтала про паню.

— Безвстиднице! — крикнув він. — Як сьмієш імя леді Андініян мішати до твоіх простих любощів!

При тих словах вирвав мені несподівано лист з руки.

Лист не мав адреси. Він розірвав куверту і перечитав письмо при мені. Ніколи в житю не бачила я такоі страшноі блідости, як та, яка окрила єго лице по перечитаню листу. На мене більше й не глянув. Ударив коня острогами і пігнав ґальопом наперед себе. Я гадала, що він розібє собі голову, коли так гнав поміж деревами. По напрямі, в якім пустив ся, відгадала я, що він поіхав до Шпрінґфільду. Я була би віддала десять літ мого житя, аби бути перед ним; але про те не було очивидно що думати.

Хора знов зупинила ся і якийсь час лежала тихо на подушках. Норберт був надто зворушений, аби промовити слово. Він подав ій склянку лімонади, що стояла побіч неі на столику і сидів та ждав.

— Я бігла аж на край ліса, відтак ішла так скоро, як лиш могла. Вернувши до дому, спитала службу, чи пан вже вернув. Льокай відповів, що пан і пані суть обоє в їдальній комнаті. Я підійшла до дверий, а що не чула ніяких слів, увійшла тихо до комнати. В комнаті застала я лише паню, що лежала омліла на земли. Коли я єі отверезила, оповіла она мені, що перебула страшну хвилю. Відтак почала мене благати, аби сейчас занести лист до Тенґлі Манор і передати єго до власних рук пана Блека. — „Тут розходить ся о житє і смерть, Люсі!“ — говорила. — „Ти так довго держала зі мною; видержи при мені до кінця“.

— Як могла я ій бідній відмовити, коли она поглянула на мене своіми заплаканими, благаючими очима! — „Не маю нікого прихильного крім тебе одноі“ — сказала до мене, і я в тій хвили була би за неі в огонь скочила. І так я ій сказала, що занесу лист, нехай діє ся що хоче. Я занесла єго вечером, коли сер Еверард сидів при обіді; він був такий гордий, що аби перед службою нічого не зрадити, сидів, немов не стало ся нічого, спокійно за столом; при тім був такий дивний, що навіть не глядів на паню і на мене. Она

бо Росияни тимчасом так всюди обезпечили береги, що приступ до них майже неможливий. А навіть і тоді, як би їм удало ся в найблизшім часї висадити ще й трету армію на беріг в силї 60.000 мужа, то ще ледви зрівноважили би ту армію, яку Росия вислала вже на перший огонь.

Новий атак Японців на Порт Артур і їх заходи около затарасованя пристанї не удали ся зовсїм. Ґенерал Смірнов доносить о тім до царя: В ночи з суботи на недїлю хотїли Японцї по всходї місяця замкнути вхід до пристанї і вислали 4 брандери; їх супроводжали торпедовцї. Около 2 год. 15 мін. в ночи вистріли сторожі дали знати, що надпливають кораблї ворога. Розпочала ся зараз сильна стрільба. Брандери не доплили до входу. Два затонули під Золотою горсю (на право від входу до порту), один ушкоджено а четвертий також затонув. На затоплених кораблях знаходили ся скорострільні пушки, з котрих Японцї стріляли. Зловлено шалюпу, що була призначена ратувати команданта. Около 4 год. рано торпедовцї відступили ся. О 5 год. показали ся знову, а наші батериї почали на них стріляти. О 6. год. рано показала ся знов ворожа ескадра, але й зараз відплила". Сю вість доповняє віцеадмірал Макаров і подає до відомости, що японьскій ґранат розбив машину на торпедовци „Сильний" і той в наслідок того осїв на водї, але опісля удало ся затягнути его до пристанї. Командант Криницкий ранений лиш легко в рамя. Вислані поручники Кедров і Озарев та прапорщик переконали ся, що на брандерах настав вибух, котрого полумінь могла би була осьвітити неприятелеви весь порт. Над раном знайдено плаваючу міну, котру на щастє удало са ще в пору усунути.

Новинки.

Львів дня 29-го марта 1904.

— **Є. Е. п. Міністер зелїзниць** др. Віттек з причини скороченя програми своєї подорожи не поїхав вчера до Спаса, лише просто з Самбора від'їхав вчера до Відня.

— **Перенесеня.** П. Намістник переніс комісарів повітових: Тад. Гавроньского з Богородчан до Ясла, Стан. Потоцкого з Сокаля до Станиславова, Вит. Ґодлевского з Дрогобича до Львова; концепістів Намістництва: Евст. Льореновича з Бжеска до Дрогобича, Ів. Машковского із Станиславова до Богородчан і др. Ром. Тшецяка з Ясла до Бжеска, а практикантів концептових Намістництва: Конст. Старосольского з Долини до Городка, Ант. Ноеля з Городка до Львова і Казим. Ґловиньского зі Львова до Сокаля.

— **Дефравдация.** З Моравскої Остирави доносять: В Пшиборі арештовано сими днями директора тамошної каси щадничої за дефравдацию. Слїдство викрило, що украв він звиж чверть міліона корон.

— **Велика крадїж.** В суботу донесено львівскій поліциї з Рогатина, що оногди в ночи вломив ся до тамошного уряду почтового невислїдженний доси злодїй і украв з каси звиж 8.500 корон. Злодїй дістав ся до уряду вирубавши в мурі діру. Жандармерия зарядила енерґічне слїдство.

— **З Куритиби** в Бразилиї пишуть до одної з львівских часописий, що там мають тепер панувати дуже прикрі відносини. Правительство бразилійске не має вже до роздачи землї близько міст, лише найменше о 50 до 90 кільометрів від найблизшої місцевости. Тепер по тамтогорічних дощах, котрі всьо вигноїли, панує там посуха, а дорожня стала страшенна. Ще гірше дає ся всїм в знаки нелад, в наслїдок чого населене не певне майна і житя. До того додати ще треба, що кождого року москіти, скорпіони і гаде поривають богато жертв в людях, а т. з. „біки" (земні блохи) точать ноги і ранять їх на довгі місяцї. Збіжа нема де продати, а визиск при замінній торговли доводить людий до розпуки.

— **Зелїзнича катастрофа.** В ночи на 27 с. м. відорвало ся від зелїзного поїзду ч. 271 кілька возів на просторі між стациями Тернопіль-Бірки великі, почім відорвані вози зударили ся з рештою поїзду. Один зелїзничий слуга легко ранений. Особові поїзди ч. 13 і 16 припізнили ся наслїдком сеї пригоди о 46 і 72 мінут.

— **Академики фальшівниками документів.** З Будапешту доносять: Сенат тутешного університету на оногдашнім засїданю рішав погану справу фальшівництва підписів, яким займало ся 20 студентів тамошного університету. 17 з них підписало на індексах професорів, 2 сфальшували квіти на заплачене чесного в квестурі, а 1 студент сфальшував підпис ректора на абсолюториї. Сенат покарав перших 17-ох релеґованєм на 2 півроки, а прочих 3 релеґував на все з університету і донїс про се прокураториї.

† **Казимир Скржиньский,** старший комісар Намістництва і співробітник Gazet-и Lwowsk-ої, помер вчера о годинї $6^1/_2$ вечером по довгій і тяжкій недузї. Покійний задля прикмет свого характеру тїшив ся великою симпатиєю в кругах писателів і дневникарских. В послїдних лїтах був заступником предсїдателя товариства дневникарів польских і поклав на тім становищи великі заслуги коло розвитку того товариства. В. в. п.!

— **Особлива месть.** Російскі дневники доносять з міста Радома: Недавно заповіджено там аматорске представлене на дохід Червоного Хреста. Публика, кількасот осіб, заповнила салю, піднеслась куртина і почав ся перший акт штуки — та дивне диво, на сали люди почали пчихати і пчиханє усе більшало, поки за якийсь час не розпчихала ся цїла саля. Всьо пчихало і сьміяло ся. Розуміє ся, представлене треба було залишити. Догадують ся, що то одна дама, яку аматорске товариство драматичне усунуло зі свого кружка, з мести зробила збитка, посипавши підлогу порошком на пчихавку.

— **Для подорожних на новім двірци** у Львові видала управа руху такі інформациї: З днем отвореня нового двірця (27 марця) буде зорґанізована служба для приниманя і відбираня пакунків. Послугачі вижидаючі в передсїнку на подорожних будуть носити синьо-білі блюзи, а кождий з них буде мати на грудех і на шапці число. На жадане подорожного послугач буде обовязаний по відборі ручного пакунку вручити подорожному контрмарку із своїм

пійшла зараз, скоро лиш написала лист до своєї комнати і там замкнула ся. Там застала я єї, коли вернула домів від вашого вітця.

— Ви сказали мому вітцеви, що стало ся?

— Нї, я віддала єму лиш лист. То було всьо, що я мала зробити. Він вийшов з їдальнї в товаристві своїх дїтий. Було двоє дївчат і хлопчик. То мусїли ви бути.

— Так, то був я. Боже, як добре пригадую собі той вечер в товаристві вітця; як він сам робив з себе дитину, аби лиш нас забавити!

— Пан Блек спитав мене, чи лучило ся що неприємного; але я відповіла, що він довідає ся о всїм з листу і пійшла. Послїдний раз глядїла я в то щире, хороше лице, з тими добрими, ласкавими очима. Коли я була вже на порозі сїний, вхопив він мою руку і щиро стиснув єї. „Дякую вам, Люсї; нехай би що не будь лучило ся, я знаю, що ви останете нам вірними" — сказав до мене. Він хотїв всунути менї в руку банкнот, але я не приймила. За нїчо в сьвітї була би я не взяла від него гроший, хоч я з цїлого серця любила его і почитала. За те дотак его руки і его голос полишились для мене незабутними. Они проводили мене через цїле моє житє.

Она мовчала хвильку, немов би єї гадки повисли на образі з минувшини, а єї очи глядїли задумчиво на ясний кусник синього неба, що виднїло споміж листя дерев стоячих перед вікнами.

— Панї цїлий слїдуючий день була в своїй комнатї. Она бідна була дуже прибита і кождої хвилї попадала в судорожний плач. Я була все коло неї; она була надто слаба, аби єї лишити саму. Сер Еверард виїхав зараз по снїданю в мисливскім одїню з дому і я дивувала ся, що він того дня виїхав на польоване. Не бачив жінки від минувшого пополудня. На обід не вернув, а стан хорої панї значно погіршив ся. Ми візвали пана Джоба, а той порадив нам післати до Гайклерку по д-ра Нюленда. „Она менї не подобає ся — сказав — у неї нема й тілько сили, що у канарка."

— О якій порі вернув сер Еверард того вечера до дому? — спитав Норберт з великим напруженєм.

— Не знаю години. Кажу вам тепер цїлу правду, пане Блек. Не замовчую перед вами нїчого. То було пізно — давно, давно по семій годинї. Могла бути осьма година, а може дальше. Я сидїла коло ліжка моєї бідної панї і не дивила ся на годинник. Лише видавалось менї, немов би кожда мінута була годиною, так боляла ся я о то слабе житє, що бороло ся з смертию. Сер Еверард увійшов зараз до комнати своєї жінки і сїв на моїм місци коло ліжка. Він не глядїв на мене і не говорив нїчого. Здавало ся, що не бачив нїкого крім неї і мало зважав на то, що до него говорено. Тихо, як камінна статуя сидїв на кріслї, доки аж лікар не дав єму рукою знаку, аби вийшов з комнати. Відтак сїв коло печи в сусїднїй комнатї і сидїв так само тихо і непорушно. Я гадала, що він спить, доки не увійшла за чимсь до тої комнати. Аж тоді побачила я, що він сидїв глядячи якось дивно на огонь. О годинї одинайцятій уродила ся дитина, а о пів до дванайцятої заведено сер Еверарда до жени. Лікарі — як я пізнала по їх лицях — мали слабу надїю удержати єї при житю; але повитуха, глупа женщина, за котрою промавляло хиба лиш то одно, що брали єї до тої послуги порядпїйші доми в околици, глядїла на стан панї з повною надїєю і доказувала, що она всьо щасливо перебуде. Оба лікарі зійшли на долину, аби покріпити ся, балаклива баба була з дитиною в сусїднїй комнатї, від котрої стояли двері напів отворені. Сер Еверард сидїв коло жени, а я задля послуги була також в тій самій комнатї.

Він був дуже ніжний супротив неї і як видко було, дуже пригноблений. „Ти вскорі п-дужаєш, люба" — говорив до неї. — „Здаєть ся, що нї" — відповіла она. — „Я здаєть ся умру." — „Ах, найдорожша моя, не говори того" — мовив він лагідно. — „То було би страшно." — „Я мушу так говорити, Еверарде" — відповіла. — „Моє житє пропаще. Я тяжко провинила ся супротив тебе, хоч я не така зла, як ти вчера гадав. І я чую ся нещасливою. Маю надію, що Господь змилує ся надї мною і не полишить мене на тім нещастнім сьвітї."

— Моя дорога — сказав він — маєш дитину, для котрої мусиш жити; маєш донечку. Від нинї розпочинає ся для тебе нове житє. — Він укляк коло ліжка, взяв єї руку і цїлував єї, але она вирвала єму єї. — „Твоя рука зимна як лїд" — крикнула. — „Бою ся тебе." — В тій самій хвили почула я в сусїднїй комнатї шепіт і стара повитуха скрикнула: — „Боже, змилуй ся над паном Блеком!" — Відтак знов почув ся шепіт і донесло ся слово „убитий."

Панї піднесла ся нагле в своїм ліжку і голосно скрикнула: „Вальтер Блек убитий! А ти убийник!" — Витягнула руку, показала на мужа і почала судорожно плакати — „Ти стара чарівнице, біжи по лікаря на долину!" — крикнула я до повитухи. Я держала паню в обіймах і старала ся успокоїти єї; але она кидала ся по ліжку, немов би хотїла убити ся. Що хвилї скрикувала як ранена смертельно зьвірина, що чує наближаючий ся конець. Чим раз слабше лунав єї зойк. Сер Еверард клячав перед нею і благав єї бути розумною, милосердною, вислухати его. — „То ти зробив" — кричала она — „Ти его убив!" — Лікарі вбігли до комнати зараз по тім, як она то сказала. Старий др. Нюленд взяв єї руку і поглянув їй в очи. По погляді, який він кинув пану Джобови, пізнала я, що всьо пропало.

числом, пакунки призначені до ваги віднести до пакункової салї, а ручні до дотичної ждальні. Коли наспіє пора від'їзду зелїзничого поїзду, послугач має явити ся в ждальни і занести пакунки за подорожним до поїзду. — Подорожний, вступаючи із ждальні до тунелю, повинен при помочи уміщених написий зориентувати ся, котрі сходи ведуть на перон, де стоїть дотичний поїзд. Ті, що приїздять до Львова, передають послугачам ручні пакунки, а квіт на річи надані на вагу мають задержати при собі аж до входу до ревізийної галї, де на ревізийнім столї застануть свої пакунки і тодї передає ся квіт послугачеви. Звертаємо увагу подорожних на уладжене ревізийного стола, поділеного на части нумеровані від 1 до 10 зглядно до 0. Подорожний найде свій пакунок на тій части ревізийного стола, котра означена числом одиниці тої цифри, яку має пакунковий квіт. Приміром: для квіту з ч. 28, подорожний найде свій пакунок на части стола назначенім ч. 8, для квіту ч. 30 на части стола 0. По переведеній ревізиї акцизовій послугач віднесе клунки до фіякра. Коли би подорожний при виході із ждальні на перон зайшов в невластивий перон, то, аби дістати ся до свого поїзду, мусить зійти до тунелю, а звідтам властивими сходами вийти на перон, де стоїть дотичний поїзд. Скоро хто приїде до Львова зі Самбора і хоче їхати в напрямі до Підволочиск, то буде мусів разом з ручними клунками зійти найблизшими сходами до тунелю і там після написий зориентувати ся, котрими сходами має дістати ся до поїзду, що їде до Підволочиск. Подорожні, що звідки небудь будуть їхати в напрямі до Черновець або до Самбора, мусять вийти найперше до галї на перший перон, а звідтам перейти здовж перону до поїзду, який буде стояти поза критою галею (се лише тимчасово, поки не вибудують окремих галь). Так само подорожні, що приїздять черновецким поїздом, який стає поза галею, мусять зайти на I перон. Ті подорожні, котрі переривають подорож у Львові, ідуть пероном прямо до сходів, які ведуть до ревізийної галї; ті, що їдуть дальше, сходять найблизшими сходами до тунелю, а звідтам після написий дістають ся на властивий перон. — На кождім перонї буде находити ся буфет, в якім можна одержати каву, чай і перекуску. До реставрациї I. і II. кляси сходить ся тунельом ч. 1, а до реставрациї III. кляси тунельом ч. 2. Коло ревізийної галї находять ся кімнати для пань і панів, де подорожні будуть могли умити ся та відсьвіжити ся. Публика буде могла лишати свої клунки за потвердженем у портиера в ревізийній галї. В передсїнку до вестибулю буде находити ся портиер, почтовий та телеґрафічний уряд, телефонїчна стация та продажа часописий: в найблизшім часї урядить ся тут продажа тютюну. Подорожні, що їдуть I. або II. клясою, будуть куповати білети при касах I. і II. кл. без огляду на рід знижок ціни їзди. Вступ до галї, отже і на перони, можливий виключно через тунелї і то за показанем білету їзди або перонового. Надзір в тім напрямі буде значно заострений. Подорожний, який надає на вагу пакунок за рецепісом, тратить 15 мінут перед від'їздом дотичного поїзду право домагати ся, щоби пакунок вислано тим самим поїздом, яким він їде. Отже треба зважати на те, щоби явити ся завчасу з пакунком при пакунковій касї. На новім двірци будуть особові і пакункові каси отворені без перерви день і ніч так, щоби подорожний міг в кождій хвилї набути білет їзди та надати свої пакунки.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Прага 29 марта. „Politik" доказує, що ческо німецка акция угодова має вигляд на удачу.

Константинополь 29 марта. Порта повідомила амбасадорів о новім нападі болгарскої ватаги під проводом Стойчи, котра переступила границю і допустила ся убийств і рабунків.

Париж 29 марта. Палата послів ухвалила закон о знесеню науки конґреґацийної 316 голосами против 209.

Сеуль 29 марта. Бюро Рэйтера доносить: Зачувати, що межи Анджу а Ченґчу відбула ся битва, в котрій 50 Японців і 100 козаків есть убитих або ранених.

Льондон 29 марта. „Daily Mail" доносить, що межи Анджу а Ченґчу прийшло до стички межи Росиянами а Японцями. По кровавій борбі побідили Японцї, стративши всего лиш 5 вояків. О росийских стратах нема доси вісти. (Що найбільше могла то бути стичка більшого відділу росийских і японьских патруль).

Льондон 29 марта. Кольонна японьскої піхоти в силї 8000 людий із богато пушками дійшла вже до Янґток. (Коли би тут не якась похибка в назві, то був би се знак, що Японцї стоять вже близько Віджу над рікою Ялю і взяли вже з заду всю ту росийску силу, що висунула ся аж по за Ченґчу).

Льондон 29 марта. Перехід через передолину (вивіз) Массулїон на висоті 2.700 стіп, і через передолину Аобінїон був страшно трудний. Армія японьска есть утомлена маршами і трудами.

Льондон 29 марта. Ґенерал Лїневич вислав дві дивізиї козаків з Сюнчен, котрі заняли місто Сучу і боронять переходу через ріку Тоуріонґан.

Мукден 29 марта. Японцї обсадили місто Пакчен. В Анджу стоять в силї 3000 мужа. До Чінампо приїзджають безнастанно воєнні і перевозові кораблї, а войско японьске іде звідси до Унзана і Канґїе. Дня 23 с. м. прийшло недалеко міста Пакчен межи сотнею козаків а відділом японьскої кавалериї і піхоти до стички. По стороні японьскій погиб 1 офіцир і 1 вояк. Козаки вернули ся назад.

Она вже не сказала ні слова, лиш безнастанно кидала головою з одної сторони на другу.

Страшне конанє! Не можна було глядіти, як муж клячав перед нею, слухати, як він благає єї, аби була спокійна, аби мала над ним милосердіє; як він обіцював їй, що буде ціле житє щаслива, коли лиш схоче жити для него; що він буде єї невільником, аби лиш она жила. Але просьби не могли здержати утікаючого житя. Видко було, як єї сили никли за кождим неспокійним порушенєм єї тїла. Менї здає ся, що она була до кінця при повній сьвідомости. Послїдний погляд, який кинула на свого мужа, бачу добре ще й нинї — то був погляд найбільшої відрази.

— Він не перечив, що убив мого вітця? — спитав Норберт.

— Він може гадав, що она говорить в горячці і що дармо було би їй противити ся.

— Однако всеж таки був би сказав, що він невинний, коли би так дійстно було.

— То міг він зробити і в тім случаю, коли би був допустив ся злочину. Ви не маєте права зле о нїм гадати задля того, що він не відпер послїдних слів своєї умираючої жени, котрі кождий чоловік, не лише він, уважав за хоробливе маяченє. Гадка, що она умирає, може приголомшувала у него в тій хвили всьо инше. Ах, пане Блек, я хотїла би в години моєї смерти бути для него як найбільше справедливою. Був час, коли я гадала, що панї говорила тодї правду; нинї осуджую річ спокійнїйше. Я уважала моїм обовязком сказати вам всьо, що знаю. Коли ви мене відвідали в Авенморе, не могла я на то рішити ся. Я хотїла о скілько можна щадити сер Еверарда, бо він добре зі мною розстав ся. По смерти жінки відправив мене, але сказав, що коли би я потребувала що небудь, аби все удавала ся до него, а він менї поможе, бо леді Андінїян любила мене. Отже коли я віддала ся і Ґрін був в клопоті, як заплатити чинш, написала я до сер Еверарда. Він прислав менї десять фунтів і відписав, що буде менї виплачувати ту суму що чверть року, як довго буду потребувати помочи. Бог знає, як би я була вижила з моїми дітьми, колиб не тих сорок фунтів річно. Як бачите, то я зобовязана для сер Еверарда до великої вдячности, так само як і вам вдячна за всьо добре, що ви для мене зробили. Лише мій внутрішний неспокій спонукав мене вам всьо сказати.

— Ви дуже добре зробили. Треба, аби я всьо знав. Одно скажу вам на вашу потіху. Я нїколи не дам до того приводу, аби сер Еверард станув перед судом, хоч я пересьвідчений, що він есть убийником мого вітця. Задля своєї дочки він безпечний перед моєю местию. Мимо того хочу мати в своїх руках всї нитки тої загадочної справи; хочу всьо знати; аж коли стану єму до очий і лично пересьвідчу єго о злочинї, буду мати чувство, що я виповнив мій синївский обовязок.

— І не будете вже старати ся о руку панни Валентини.

— Нї. На таків подружю не було би благословеня Божого.

Тихий зойк, немов жалоба роздала ся в сусїдній комнатї, але Норберт не замітив того, бо в тій самій хвили залунали на сходах сильні кроки мужескі. То був Гальдімонд, що віддовав ся веселим голосом:

— Вам чей о много лїпше, панї Ґрін, при тій пречудній погоді?

(Дальше буде).

НАДІСЛАНЕ.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом И. Недопади. (Телефона число 527).